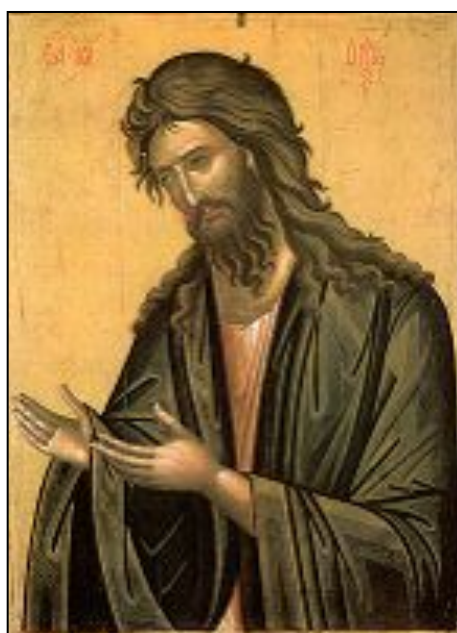


“THE FORERUNNER”

«Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ»

November 2014

Volume 12, Issue 11



A publication of

**Saint John the Baptist
Hellenic Orthodox Church**

Ένα Ενημερωτικό Ενοριακό Δελτίο της
**Ελληνικής Ορθοδόξου Εκκλησίας
του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού**

15 Union Park Street, Boston, MA 02118 Tel.: 617-536-5692
Edited by The Parish Priest: Protopresbyter Dr. George Dion. Dragas

www.saintjohnthebaptist.org

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ – CONTENTS

1. FRONT PAGE
2. ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ – CONTENTS
3. ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ
4. LETTER FROM THE PRIEST
5. ANNOUNCEMENT FOR THE FEAST OF ST NEKTARIOS OF PENTAPOLIS
6. SECOND REPORT FROM THE PRESIDENT ON UPCOMING PROJECTS
7. Η Σύναξη των Διασκορπισμένων, ΕΦΟΔΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ: ΚΕΦ. 17.
π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (Διασκευή, π. Γεωργίου Δράγα)
13. Η Ενορία μας, ΕΦΟΔΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ: ΚΕΦ. 18.
π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (Διασκευή, π. Γεωργίου Δ. Δράγα)
19. The Synaxis of those Scattered, COMPANION TO ORTHODOXY: Ch. 17.
by Fr. Anthony Alevizopoulos (translated and edited by Fr. George Dion.
Dragas)
25. Our Parish, COMPANION TO ORTHODOXY: Ch. 18. by Fr. Anthony
Alevizopoulos (translated and edited by Fr. George Dion. Dragas)
30. 40-DAY MEMORIAL FOR OUR BROTHER LUCAS DEIMEZIS
32. SECOND ANNUAL PHILOXENIA HOUSE BENEFIT COFFEE HOUR:
Invitation by the LADIES PHILOPTOCHOS of St. John the Baptist
33. ST. JOHN THE BAPTIST, GENERAL ASSEMBLY, NOVEMBER 23
34. ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΤΟ ΔΕΙΠΝΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ
35. INVITATION TO THE AGAPE LUNCHEON AND TO BOARD ELECTIONS
36. ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ: SCHEDULE OF SERVICES, SEPTEMBER 2014
37. PARISH OFFICERS
38. THE ENTRANCE OF THE ALL-HOLY THEOTOKOS INTO THE TEMPLE
NOVEMBER 21 (ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ)



SAINT JOHN THE BAPTIST HELLENIC ORTHODOX CHURCH
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

Νοέμβριος 2014

Αγαπητοί αδελφοί, μέλη και φίλοι της ενορίας του Αγίου-Ιωάννη,

Ευλογία καί έλεος Κυρίου!

Ο Μήνας Νοέμβριος είναι το κέντρο του Φθινοπώρου. Είναι και αυτός κεντημένος από πολλές και μεγάλες γιορτές. Την 1^η κί'όλας ημέρα του Νοέμβρη γιορτάζουμε τους αγίους Αναργύρους Κοσμά και Δαμιανό. Η μεγαλύτερη γιορτή είναι τα ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ που γιορτάζεται στις 21. Έχουμε επίσης δύο Αποστόλους, τον Φίλιππο και τον Ανδρέα τον Πρωτόκλητο που γιορτάζουν αντίστοιχα στις 14 και στις 30 του μηνός. Στις 8 γιορτάζουμε τους Παμέγιστους Ταξιάρχες Μιχαήλ και Γαβριήλ. Στις 9, τον Άγιο Νεκτάριο Πενταπόλεως τον Θαυματουργό, και στις 13, τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο. Στις 25 την Αγία Αικατερίνη την Μεγαλομάρτυρα.

Οι γιορτές αυτές μας προσκαλούν να πλησιάσουμε το μυστήριο της Εκκλησίας και να αναλογισθούμε τη θέση μας και την προοπτική μας μέσα σ'αυτήν. Πρόκειται για τη σωτηρία μας, αφού η Εκκλησία είναι η Κιβωτός της Σωτηρίας. Οι άγιοι είναι οι φωτοδότες της αληθινής και σωτήριας ζωής που πηγάζει μέσα από τον ίδιο το Δημιουργό και Λυτρωτή μας, τον Κύριο της Δόξης, τον Σωτήρα Χριστό. Κάθε μέρα μνημονεύονται άγιοι της Εκκλησίας που μας υπενθυμίζουν ότι πλησιάζει η Συντέλεια του κόσμου και η τελική κρίση της ιστορίας του κόσμου που θα συντελεσθεί με την αποκάλυψη του Χριστού και της Εκκλησίας. Εύχομαι να ανταποκριθούμε όλοι μας στή πρόσκληση των αγίων και να στερεωθούμε στο δρόμο της σωτηρίας μας, που δεν είναι άλλος από την αληθινή ένωσή μας με την Εκκλησία, το Σώμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Στο τεύχος μας αυτό συνεχίζουμε την κατήχηση στα βασικά στοιχεία της Ορθοδοξίας που μας προσφέρει το ΕΦΟΔΙΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ του αείμνηστου πατέρα Αντώνιου Αλεβιζόπουλου. Τα κεφάλαια που παρουσιάζονται εδώ αναφέρονται στή σημασία που έχει η σύναξη της Εκκλησίας και η συμμετοχή μας στην ζωή της Ενορίας για τη σωτηρία μας.

Παρακαλώ να συνεχίσετε να υποστηρίζεται την Ενορία μας προσερχόμενοι στη ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ των μελών που θα γίνει στις 23 του μηνός και στο παραδοσιακό Δείπνο της Αγάπης που θα γίνει στις 7 Δεκεμβρίου. Δικός σας όπως πάντα με την Κυρίω αγάπη.

π. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΙΟΝ. ΔΡΑΓΑΣ



SAINT JOHN THE BAPTIST HELLENIC ORTHODOX CHURCH
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ

PRIEST'S LETTER

November 2014

Dear Brothers, Members and Friends of the Parish of St. John,

Blessings and Mercy from our Lord!

The month of November is the center of the Fall. This too is embroidered with many and great Feasts. Already on the 1st of November we celebrate the holy Anargyroi St. Cosmas and St. Damian. The greatest Feast of this month is the ENTRY OF THE THEOTOKOS INTO THE TEMPLE, which is celebrated on the 21st. We have two Apostles, St. Philip and St. Andrew the Protoclete, who are celebrated on the 14th and 30th respectively. On the 8th we celebrate the Mighty Taxiarchs Michael and Gabriel, the Archangels. On the 9th, St. Nektarios of Pentapolis, the Miracle-worker, and the 13th, St. John Chrysostom. On the 25th St. Caterina the Great Martyr.

These Feasts invite us to come closer to the mystery of the Church and to consider our place and perspective inside Her. This is a matter that concerns our salvation, since the Church is the Ark of Salvation. The Saints are light-bearers of the true and saving life, which springs out of our Creator and Redeemer, the Lord of Glory, Christ the Savior. Everyday commemorates saints of the Church who remind us of the approaching Consummation of the world and the final judgment of the history of the world, which will take place with the Parousia of Christ and the Church. I wish and pray that all of us will respond affirmatively to the invitation of the saints and to be firmly settled on the road of our salvation, which is none other than our true union with the Church, the Body of our Lord Jesus Christ.

In this issue we continue the catechism on the basic elements of Orthodoxy which are offered in the COMPANION TO ORTHODOXY of the ever-memorable father Antonios Alevizopoulos. The chapters we present in the current issue refer to the importance that our attending the Synaxis of the Church and our participation in the life of the Parish have for our own salvation.

Please continue your support for our Parish by attending our General Assembly meeting on November 23 and the traditional Agape Luncheon on the 7th of December. As ever yours, with love in the Lord,

FR. GEORGE DION. DRAGAS

**Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ
ΕΟΡΤΑΖΕΙ ΣΤΙΣ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ**



**GREAT VESPERS AND PARAKLESIS
WILL BE CELEBRATED
ON SATURDAY, NOVEMBER 8, at 7 PM**

**ORTHROS AND D. LITURGY
ON SUNDAY, NOVEMBER 9, at 8:30-11.30 AM**

Second Report From Our President

Upcoming Projects for Maintaining and Improving our Church Building

We finally finished the big project of the heating and air-conditioning. A vast improvement also was the new electric room and 400 Ampere service provided for the project and also the new Gas provision for new gas provision requirements. Finally the Electric Company connected the final new high power cable from the street to our building, the electrical inspector signed off for all the improvements and we have a sense of safety and reliability regarding our electrical supply system. The same also applies for the Natural gas supply.

All our financial obligations have been met and completed and we have a small surplus of funds left over for our next projects. I would now like to propose the following projects, some of which are pure necessity and some optional:

a) The project requiring immediate attention is our roof. I contacted two contractors for estimates and roof evaluation and both came back with different prices but the same evaluation of the roof condition. Our roof was repaired in the past, but the original installation dates way back, at least forty year ago. Some of the infrastructure could be in need of replacement including plywood boards for the roof support. There are two layers of roofing asphalt material and this is the point where it needs to be completely stripped and new roof shingles be placed over. The cost estimate will include the Gutters and downspouts that have been a big problem in the past. I have made plans to get one additional estimate from George Mihalopoulos, the person who completed the St. Nectarios roof in Roslindale. I happen to have good reports about this person and his work. I also propose, since we will have scaffolding erected to do the roof, to consider replacing at the same time the existing windows with new stained glass windows. For the stained glass windows we have some funding that could be adequate to complete this project and possibly support part of the roof expense.

b) The second project will be to utilize the area that was occupied by the old heating system including the oil barrels and expand both our present Council Office space and in addition create a Library /Conference room combination for our needs.

c) The third project will be to renovate the kitchen area with some new equipment needed and proper layout for making it easier for our people to prepare the meals at our various functions. I have made plans to meet with Mr. Markopoulos from a restaurant supply corporation to discuss the details for a complete renovation. There are funds available to meet the financial obligations of this project.

All these proposals will be discussed at our next Board meeting and, depending on the outcome, I will provide a more complete report regarding the financial and structural details of the above projects at our forthcoming Parish Assembly. My personal goal will be at least to finish the second project before the end of my term as the president of our parish council.

John C. Lagadinos

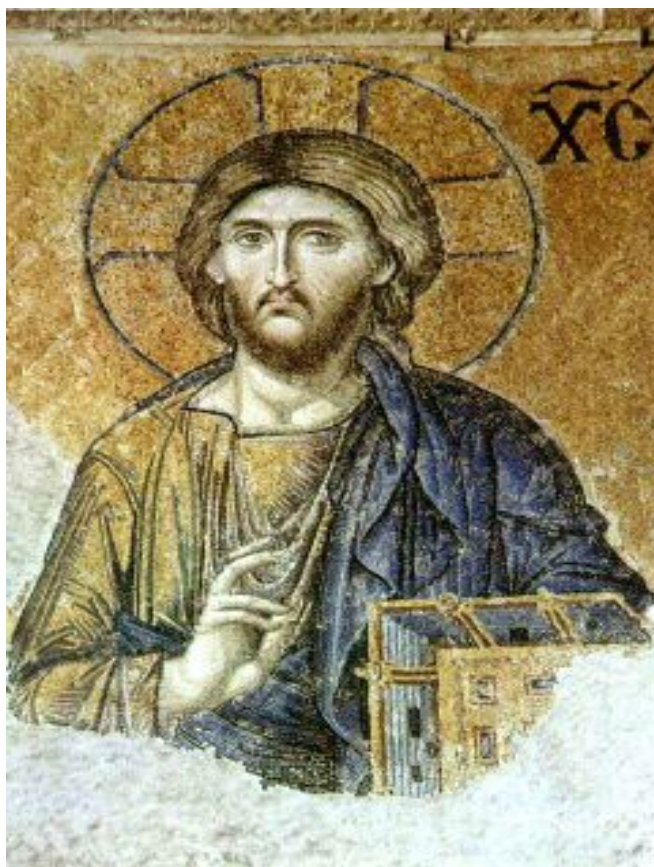
ΕΦΟΔΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Βασική Δογματική Διδασκαλία

+Πρωτοπρεσβυτέρου Αντωνίου Γ. Αλεβιζόπουλου δθ, δφ
Διασκευή π. Γεωργίου Διον. Δράγα, δφ, δθ, δθ

Κεφάλαιο 17

Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΣΜΕΝΩΝ



1. Η σωτήρια ενότητα των πιστών

Λίγο πριν τη σταυρική θυσία του Χριστού, στην αγωνιώδη εκείνη προσευχή Του για όλους που θα πιστεύσουν στο Όνομα Του, ζήτησε ο Κύριος από τον Πατέρα να τους φυλάξη σε θεία ενότητα:

«“Ίνα πάντες εν ώσι, καθώς συ, πάτερ, εν εμοί καγώ εν σοι, ίνα και αυτοί εν ημίν εν ώσιν.” Εγώ τους έδωκα την δόξαν την οποίαν μου έδωσες, για να είναι ένα όπως και εμείς είμαστε ένα. Εγώ είμαι μέσα τους και Εσύ μέσα μου, για να τελειοποιηθούν έως ότου γίνουν ένα... » (Ιωάννης 17:21-23).

Με τα λόγια αυτά κάλεσε ο Χριστός τους πιστούς σε ενότητα, όχι εξωτερική, αλλά εσωτερική, απόλυτη, όμοια με την ενότητα των τριών προσώπων της Αγίας Τριάδας, από την οποία ο άνθρωπος είχε εκπέσει λόγω της πτώσης. Πρόκειται για μια ενότητα, η οποία έχει σαν βάση και στόχο της τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας και σημαίνει λύτρωση και τελειοποίηση του ανθρώπου:

«Εγώ εν αυτοίς και Συ εν εμοί, ίνα ώσιν τετελειωμένοι εις εν» (Ιωάννης 17:23).

Η ενότητα, λοιπόν, για την οποία μιλάει ο Χριστός δεν είναι η οδός για τη σωτηρία, αλλά είναι αυτή καθ' αυτή η σωτηρία.

2. Η θεία ευχαριστία, πραγμάτωση της ενότητας εν Χριστώ

Με ποιο τρόπο μπορούμε να φθάσουμε στην ενότητα αυτή; Χωρίς αμφιβολία η ολοκλήρωση αυτής της ενότητας συνδέεται με το θρίαμβο της Εκκλησίας στους έσχατους καιρούς με την άφιξη του Κυρίου και την τελική κρίση.

Υπάρχει, όμως, και σ' αυτή τη ζωή για τους πιστούς ανθρώπους μία πρόγευση της τέλει ενότητας. Πρόκειται για το γεγονός της Θείας Ευχαριστίας. Ο Απόστολος Παύλος λέει χαρακτηριστικά, ότι *«επειδή ένας είναι ο Άρτος [της Θείας Ευχαριστίας], ένα Σώμα είμαστε και εμείς οι πολλοί, επειδή όλοι μετέχουμε από τον ένα αυτό Άρτο» (Α' Κορινθίους 10:17)*. Ο ίδιος ο Κύριος, αναφερόμενος στην Θεία Ευχαριστία, ταυτίζει τη συμμετοχή του ανθρώπου σ' αυτήν με το ίδιο το γεγονός της σωτηρίας και της ζωής, ενώ ταυτίζει την αποχήν του ανθρώπου από αυτήν με πνευματικό θάνατο.

«Αλήθεια, αλήθεια σας λέω, εάν δεν φάγετε τη σάρκα του Υιού του ανθρώπου και δεν πιείτε το αίμα Του, δεν θα έχετε ζωή μέσα σας. Εκείνος που τρώει τη σάρκα μου και πίνει το αίμα μου έχει ζωή αιώνια και εγώ θα τον αναστήσω στην έσχατη ημέρα» (Ιωάννης 6:53-54).

Μετά την πτώση έχασαν οι άνθρωποι την ενότητα μεταξύ τους, η οποία στηριζόταν στην αγάπη του Θεού, καί έτσι αποξενώθηκαν εσωτερικά και διασκορπίστηκαν. Ο Χριστός προσέλαβε, με την ενσάρκωσή Του, ολόκληρη την ανθρωπότητα, η οποία νεκρώθηκε με τον θάνατον του Χριστού και αναστήθηκε μαζί Του σε μία νέα ζωή, ενωμένη και πάλι μέσα στην αγάπη του Θεού. Έτσι, επανέφερε ο Χριστός τον άνθρωπον στη πρώτη του ενότητα με το Θεό.

Όταν οι πιστοί συνέρχονται για να τελέσουν τη Θεία Λειτουργία, όταν μετέχουν στη Θεία Ευχαριστία, τότε ενώνονται και πάλι σε ένα σώμα, στο αναστημένο και θεωμένο Σώμα του Χριστού. Τότε *«συνέρχονται ως Εκκλησία» (Α' Κορινθίους 11:18)*. Τότε απαρτίζουν και φανερώνουν και πάλι το Σώμα του Κυρίου, δηλαδή την Εκκλησία. Τότε εκπληρώνεται η βασική και ουσιώδης Αποστολή της Ενσάρκωσης και της Θουσίας του Χριστού, μέσον της οποίας θέλησε ο Κύριος να *«συγκεντρώσει σε ένα [Σώμα] τα διασκορπισμένα παιδιά του Θεού» (Ιωάννης 11:52)*.

Το γεγονός αυτό της συναγωγής σε ένα [Σώμα] των διασκορπισμένων τέκνων του Θεού εκφράζεται άριστα στα λειτουργικά κείμενα της Εκκλησίας μας.

Μία ωραία ευχή της θείας Λειτουργίας των πρώτων Χριστιανών το λέει αυτό με τα εξής λόγια: «Όπως το κλάσμα τούτο ήταν διασκορπισμένο επάνω στα όρη και όταν συγκεντρώθηκε έγινε ένα, έτσι ας συναχθεί και η Εκκλησία σου από τα πέρατα της γης στη βασιλεία Σου».

Όπως, δηλαδή, αυτό το τεμάχιο του Άρτου, το οποίο χρησιμοποιούμε στη Θεία Ευχαριστία, ήταν σιτάρι σκορπισμένο επάνω στα όρη και συγκεντρώθηκε και έγινε ένα, είτε να συναχθεί κατά τον ίδιο τρόπο κατά την τέλεση της Θείας Ευχαριστίας και ολόκληρη η Εκκλησία Σου από τα πέρατα της γης στη Βασιλεία Σου».

Και στην θεία Λειτουργία του Μ. Βασιλείου εύχεται ο ιερέυς ως εξής: *«Όλους εμάς, που κοινωνούμε από τον ένα Άρτο και το ένα Ποτήριο, να μας ενωσεις μεταξύ μας μεσα στη κοινωνία του ενός Πνεύματος... για να βρούμε έλεος και χάρη με όλους τους Αγίους οι οποίοι Σε ευαρέστησαν από την αρχή».*

Έτσι λοιπόν, η θεία Κοινωνία συγκεντρώνει τα διασκορπισμένα μέλη του Χριστού, τα οποία, μαζί με Εκείνον, που είναι η Κεφαλή, απαρτίζουν το Σώμα Του και αποτελούν μία οργανική ενότητα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον μπορούμε αδίστακτα να ταυτίζουμε την Εκκλησία με το γεγονός της Σύναξης των πιστών, με την τέλεση της Θείας Ευχαριστίας και με το γεγονός της βρώσης του Σώματος του Κυρίου και της πόσης του Τιμίμου Αίματός Του.

Κανένας δεν μπορεί να είναι Χριστιανός έξω από την Θεία Ευχαριστία, μόνος του δηλαδή, με μιά απ' ευθείας ένωσή του με το Θεό. Ο Χριστός είπε ότι εκείνος που δεν τρώει το Σώμα Του και δεν πίνει το Αίμα Του, δεν έχει ζωή μέσα του (Ιωάννης 6:53).

Έξω από τη Θεία Λειτουργία είναι δυνατόν να έχει ο άνθρωπος την Αγία Γραφή, το κήρυγμα, την προσευχή και ηθική ζωή. Όμως, έξω από τη Θεία Λειτουργία δεν μπορεί να έχει το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου, τα οποία του χαρίζουν την σωτηρία και την πνευματική ζωή.

Είναι απαραίτητο να το τονίσουμε αυτό, γιατί μερικοί έχουν την εσφαλμένη αντίληψη, ότι μπορούν να είναι, δήθεν, Χριστιανοί χωρίς να συμμετέχουν στην Ευχαριστιακή Σύναξη των πιστών, δηλαδή στη Θεία Λειτουργία.

Έκτος απ' αυτό, πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι στη Θεία Λειτουργία δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν μεταξύ των πιστών απλοί θεατές, άνθρωποι, δηλαδή, οι οποίοι δεν προσέρχονται στο Ιερό Μυστήριο.

Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι μπορεί ο καθένας μας να προσέρχεται στην Θεία Κοινωνία απροετοίμαστος (Α' Κορινθίους 11:27-29). Ο άγιος Αμβρόσιος, για το θέμα αυτό, λέει πολύ χαρακτηριστικά: *«Να λαμβάνετε κάθε μέρα ό,τι είναι χρήσιμο για τη μέρα αυτή. Να ζήσ με τέτοιο τρόπο, ώστε να είσαι άξιος γι' αυτό».*

3. Ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός...

«Λειτουργία» σημαίνει, στη γλώσσα μας, «*έργο του λαού*». Και από όσα αναφέραμε φαίνεται τώρα καθαρά, ποιό είναι το θείο αυτό έργο το οποίο επιτελείται στις Ευχαριστιακές Συνάξεις των πιστών.

Στη Θεία Λειτουργία, οι πιστοί αποτελούν την Εκκλησία και φανερώνουν στο κόσμο το Σώμα του Χριστού. Διακηρύσσουν, επίσης, ότι με το θάνατο και την ανάσταση του Χριστού συγκεντρώθηκαν και πάλιν οι διασκορπισμένοι «*εις εν*» και ότι μετέχουν τώρα στη Σύναξη αυτή των τέκνων του Θεού (Ιωάννης 11:52 και Α' Κορινθίους 10:16 και 11:26).

«*Ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος*», αναφέρει ο ιερέας στην αρχή της Θείας Λειτουργίας. Έτσι, η *Βασιλεία* δεν είναι πλέον γεγονός το οποίο ανήκει ολοκληρωτικά στο μέλλον, και για το οποίο ο άνθρωπος δεν μπορεί να έχει καμμία πρόγευση. Η Βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος έχει ήδη αρχίσει από τη ζωή αυτή, και είναι η Θεία Λειτουργία και η συμμετοχή μας σ' αυτήν (Ματθαίος 12:28, Λουκάς 17:21, Μάρκος 9:1, Λουκάς 9:27).

Πρόκειται για το γεγονός της Κοινωνίας του ανθρώπου με τον Τριαδικό Θεό, το οποίο πραγματοποιείται με τη βρώση του Σώματος του Κυρίου και με την πόση του Αίματός του, αλλά και για το γεγονός της ενότητας όλων των τέκνων της Βασιλείας μέσα στο ένα Σώμα του Κυρίου.

4. Τα εξωτερικά γνωρίσματα της Ορθόδοξης Συνάξης

Εάν η Θεία Λειτουργία έχει πρωταρχική σημασία για τη σωτηρία μας, είναι ανάγκη να υπογραμμίσουμε τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της αληθινής Θείας Λειτουργίας, ώστε να την ξεχωρίζουμε από τις συνάξεις των αιρετικών, οι οποίες δεν συντελούν στην ενότητα αλλά στη διαίρεση του Σώματος του Κυρίου και απειλούν το γεγονός της σωτηρίας μας (Βλέπε Α' Κορινθίους 1:13, 11:18-34).

Τούτο είναι ιδιαίτερα απαραίτητο να το γνωρίζουμε όταν μεταβαίνουμε σε ξένες χώρες και δεν γνωρίζουμε λεπτομέρειες από τη ζωή της Χριστιανικής κοινότητας που βρίσκετα σ' εκείνη την περιοχή.

Όπως ήδη αναφέραμε, ο Επίσκοπος μιας περιοχής αποτελεί την εικόνα του Χριστού και δίνει την εγγύηση της ενότητας των πιστών μέσα στο ένα Σώμα της Εκκλησίας.

Στην αρχαία Εκκλησία, τη Θεία Ευχαριστία την τελούσε μόνον ο Επίσκοπος, η ένας Πρεσβύτερος, ο οποίος ανήκε εις το «*πρεσβυτέριον*» του Επισκόπου και είχε λάβει την εξουσιοδότηση από τον Επίσκοπο να τελήσει το έργο αυτό. Με τον τρόπο αυτό αποτελούσε ο Επίσκοπος την εγγύηση της παρουσίας του Χριστού, η οποία είναι απαραίτητη στη τέλεση της Θείας Ευχαριστίας, επειδή, στη πραγματικότητα, ο Χριστός είναι «*ο προσφέρων και προσφερόμενος*» (Βλέπε Εβραίους 7:23-28).

Όπου είναι ο Χριστός, εκεί είναι και η Εκκλησία, λέει ο άγιος Ιγνάτιος, και παρατηρεί ότι η Εκκλησία είναι εκεί όπου είναι και ο Επίσκοπος. Εκεί, λέει, δεν είναι ένα τμήμα της Εκκλησίας, αλλά η Καθολική Εκκλησία, ολόκληρη, δηλαδή, η Ορθόδοξη Εκκλησία. Η παρουσία, λοιπόν, του Επισκόπου αποτελεί εγγύηση της γνησιότητας της Ορθόδοξης Λειτουργίας.

Ο Επίσκοπος δεν είναι πρόσωπο αυτόκλητο. Ανάγει την Ιερωσύνη του, μέσον της Αποστολικής διαδοχής, στους Αποστόλους και στον ίδιο το Χριστό. Ο κανονικός, δηλαδή, και γνήσιος Επίσκοπος της Ορθόδοξου Εκκλησίας, πρέπει να βρίσκεται μέσα στη διαδοχή αυτή. Διαφορετικά, δεν έχει την Ιερωσύνη την οποία θέσπισε ο Χριστός.

Την Ιερωσύνη αυτή την μεταδίδει ο Επίσκοπος σε όλους τους κληρικούς του, στους πρεσβυτέρους και στους Διακόνους, τους οποίους ο ίδιος χειροτονεί. Με την πράξη αυτή φανερώνεται η εξάρτηση των Πρεσβυτέρων και των διακόνων από τον Επίσκοπο ως το κέντρο της ενότητας των πιστών, με βάση την τέλεση της Θείας Ευχαριστίας.

Γνωρίζουμε, βέβαια, ότι στίς διάφορες ενορίες, την Θεία Λειτουργία δεν την τέλει σήμερα ο Επίσκοπος, αλλά την τελούν οι Ιερείς οι οποίοι βοηθούνται στο έργο αυτό και από τους Διακόνους. Όμως, οι Ιερείς αυτοί ανήκουν στο «πρεσβυτέριον» ενός Επίσκοπου, και μνημονεύουν, απαραίτητα, σε κάθε Θεία Λειτουργία την οποία τελούν, το όνομα του Επισκόπου τους. Δεν μνημονεύουν τον Επίσκοπο που τους έχει χειροτονήσει, εάν αυτός δεν είναι πλέον εν ζωή, αλλά του Επισκόπου της περιοχής στην οποία τελείται η Θεία Ευχαριστία.

Δεν υπάρχει στη Ορθόδοξη Εκκλησία Ιερέας χωρίς να υπάγεται σε κανονικό Ορθόδοξο Επίσκοπο, δηλ. χωρίς να ανήκει στο «πρεσβυτέριον» ενός Επίσκοπου. Ούτε τελείται ποτέ Ορθόδοξη Θεία Λειτουργία, χωρίς να μνημονεύεται το όνομα του τοπικού Επισκόπου της περιοχής.

Είναι, λοιπόν, βασικό να προσέξουμε ποιός Επίσκοπος μνημονεύεται σε μια Θεία Λειτουργία, και αν είναι ο κανονικός Επίσκοπος της Ορθόδοξης Εκκλησίας στην περιοχή αυτή.

Όπως κάθε Πρεσβύτερος πρέπει να ανήκει στο «πρεσβυτέριον» του Επισκόπου της περιοχής, έτσι και ο κανονικός Επίσκοπος ανήκει στη τάξη των Επισκόπων της Ορθόδοξου Εκκλησίας.

Πώς, όμως, θα διαπιστώσουμε αν ένας Επίσκοπος είναι κανονικός, ότι, δηλαδή, ανήκει στην Ορθόδοξη Εκκλησία;

Για να είναι κανείς Ορθόδοξος Επίσκοπος, πρέπει να βρίσκεται σε κοινωνία με τους άλλους επισκόπους στην ίδια χώρα, οι οποίοι, μαζί με το Ορθόδοξο πλήρωμα, αποτελούν την Ορθόδοξη Εκκλησία της χώρας εκείνης (π.χ. την Εκκλησίαν της Ελλάδος, την Εκκλησίαν της Κύπρου, κ.ο.κ.).

Πρέπει να γνωρίζουμε επίσης ότι και η κάθε αυτόνομη Εκκλησία, για να είναι Εκκλησία Ορθόδοξη, πρέπει να βρίσκεται σε κοινωνία με τίς άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες σ' ολόκληρο

τον κόσμο. Όλες οι Ορθόδοξες Εκκλησίες αποτελούν μαζί το ένα Σώμα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Και όλοι οι Επίσκοποι «οι κατά τα πέρατα ορισθέντες, εν Ιησού γνώμη εισίν» (Ιγνάτιος).

Με τον τρόπο αυτό, ενώ έχουμε σε ένα μέρος πολλές ενορίες, ενώ τελούμε τη Θεία Λειτουργία σε πολλά σημεία, η Επισκοπή είναι μία.

Ενώ οι Επισκοπές είναι σε μια χώρα πολλές, εντούτοις συναποτελούν μόνον μία αυτόνομη Εκκλησία. Ενώ, τέλος, οι αυτόνομες Εκκλησίες είναι περισσότερες από μία, είναι όλες ενωμένες στη πίστη και στη Θεία Ευχαριστία και αποτελούν την Μίαν Ορθόδοξον Εκκλησίαν, το ένα Σώμα του Κυρίου, και φανερώνουν τον «νον Χριστού» (Α' Κορινθίους 2,16. Πράξεις 15,28).

Η Εκκλησία αυτή είναι διασκορπισμένη σ' ολόκληρο τον κόσμο και συνάγεται κατά τρόπο μυστικό στην τέλεση της Θείας Λειτουργίας, όπως συνάγονται οι κόκκοι του σίτου και αποτελούν τον ένα Άρτο της Θείας Ευχαριστίας, ο οποίος μεταβάλλεται σε Σώμα Χριστού.

Τι, λοιπόν, πρέπει να προσέξουμε για να βεβαιωθούμε ότι μία Σύναξη, μία Θεία Λειτουργία, ανήκει στην Ορθόδοξη Εκκλησία και μας εγγυάται τη σωτηρία μας;

Πρέπει, όπως είπαμε, να εξακριβώσουμε σε ποιόν Επίσκοπο ανήκει ο Ιερέας ο οποίος τελεί την Θεία Λειτουργία. Κατόπιν, είναι απαραίτητο να δούμε σε ποιά Εκκλησία ανήκει ο Επίσκοπος εκείνος. Εάν η Εκκλησία αυτή είναι ενωμένη με την δική μας Ορθόδοξη Εκκλησία, στην οποία έχουμε ενσωματωθεί με το άγιον βάπτισμα, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι αυτή η Θεία Λειτουργία αποτελεί Σύναξη της Ορθόδοξης Εκκλησίας και εγγυάται για τη σωτηρία μας.

Πόσον βασικό είναι το θέμα αυτό μας το φανερώνει ο άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων. Απευθυνόμενος στους ταξιδιώτες και μετανάστες, λέει, ότι πρέπει να προσέχουν να μην εισέρχονται σε μιά Σύναξη, ούτε να λαβαίνουν μέρος σε λειτουργία, αν δεν εξακριβώσουν προηγουμένως ότι η συγκέντρωση αυτή δεν είναι παρασυναγωγή των αιρετικών και των ανθρώπων που έχουν αποσχισθεί από τον κανονικό Επίσκοπο. «Και αν κάποτε επιδημήσεις», λέει, «μην αναζητήσεις μόνο που βρίσκεται ο Ναός, διότι και αι αιρέσεις των ασεβών τολμούν να ονομάζουν τα (ληστρικά τους) σπήλαια, Ναούς. Μην αναζητήσεις μόνο που είναι η Εκκλησία, αλλά που είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία» (Κατήχ. 16:26).

Πόσο πολύ πλανώνται, λοιπόν, οι άνθρωποι εκείνοι που εγκαταλείπουν την Ορθόδοξη Εκκλησία, δηλαδή, την Ορθόδοξη λατρεία, και καταφεύγουν σε άλλες συγκεντρώσεις! Κινδυνεύουν να χάσουν εκείνο για το οποίο θυσιάσθηκε ο Χριστός: τη σωτηρία της ψυχής τους. Διότι η σωτηρία μόνον μέσον της ενότητας με την Εκκλησία είναι δυνατή, δηλαδή με την ευχαριστιακή Σύναξη της Εκκλησίας. Και το Κριτήριο αυτής της Σύναξης είναι η ενότητα με τον κανονικό Ορθόδοξο Επίσκοπο της περιοχής.

Όλα αυτά αποδεικνύουν πόσον μακριά πρέπει να φεύγουμε από τις συγκεντρώσεις, που δεν ανήκουν στην Εκκλησία μας και δεν γίνονται με γνώση και έγκριση του Επισκόπου μας, στον οποίον ανήκουμε και ο οποίος αποτελεί για μας εγγύηση της ενότητάς μας με το Χριστό και εγγύηση της παρουσίας Του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18^ο

Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ



1. Η καθολικότητα της ενορίας

Είπαμε ότι η Εκκλησία συγκροτείται και φανερώνεται με το γεγονός της Θείας Ευχαριστίας και της συμμετοχής μας σ' αυτήν. Η Θεία Ευχαριστία είναι το Μυστήριο που μεταβάλλει μιά κοινότητα, όπως είναι η ενορία, σε Εκκλησία (Α' Κορινθίους 10:16-17).

Εκεί όπου είναι ο Χριστός, εκεί είναι και η Καθολική Ορθόδοξη Εκκλησία, λέει, όπως είδαμε, ο άγιος Ιγνάτιος ο οποίος και διακηρύσσει, με αυτό τον τρόπο, μιά καθολικότητα εσωτερική και όχι εξωτερική (γεωγραφική), η οποία χαρακτηρίζει την ενορία. Τούτο συμβαίνει,

διότι στην ενορία βρίσκεται με την Θεία Ευχαριστία ο Χριστός, η Κεφαλή της Εκκλησίας, και ολόκληρη η Εκκλησία.

Η τοποθέτηση αυτή της ενορίας, βασίζεται πλήρως στη διδασκαλία της Αγίας Γραφής:

«Όταν, λοιπόν, συνέρχεσθε ως Εκκλησία (συνερχομένων υμών εν Εκκλησία), ακούω ότι υπάρχουν μεταξύ σας διαιρέσεις... Δεν έχετε σπίτια για να τρώτε και να πίνετε; Η καταφρονείτε την Εκκλησίαν του Θεού;... Διότι εγώ παρέλαβα από τον Κύριο ό,τι και σας παρέδωσα. Ότι ο Κύριος Ιησούς την νύκτα κατά την οποίαν θα παρεδίδοτο, έλαβε Άρτο και αφού ευχαρίστησε, τον έκοψε και είπε: Λάβετε φάγετε... » (Α' Κορινθίους 11:18-23).

Εδώ, βλέπουμε να χρησιμοποιεί ο Απόστολος τον όρο *Εκκλησία* με έννοια όχι στατική, αλλά δυναμική, και να τον ταυτίζει με τις Συνάξεις της Χριστιανικής κοινότητας της Κορίνθου για τη τέλεση της Θείας Ευχαριστίας.

Με άλλα λόγια, κάθε φορά που συνέρχονται οι Χριστιανοί μιας ενορίας για την τέλεση της Θείας Ευχαριστίας γίνονται Εκκλησία, ολόκληρη η Εκκλησία (Βλέπε και Ρωμαίους 16:23).

Γι' αυτό και ο Απόστολος καταδικάζει τόσο κατηγορηματικά κάθε διαίρεση μέσα σ' αυτές τις Συνάξεις, και λέει, ότι κάθε τι το οποίο παρενοχλεί αυτή τη μυστηριακή ενότητα αποτελεί προσβολή κατά του σώματος του Χριστού και καταφρόνηση ολόκληρης της Εκκλησίας (Βλέπει καί Α' Κορινθίους 11:17-34, 1:13).

Το γεγονός ότι η ενορία εκφράζει τη ζωή ολόκληρης της Εκκλησίας, φανερώνεται και από την εν γένει πνευματική ζωή των ενοριτών, η οποία πραγματώνεται μέσα στα πλαίσια της ζωής της ενορίας.

Η ενορία έχει τους Ιερείς, οι οποίοι υπάγονται στον κανονικό Ορθόδοξο Επίσκοπον της περιοχής και εγγυώνται για την παρουσία του Χριστού στη λειτουργική ζωή και για την ενότητα μαζί Του. Στην ενορία θα βρούμε το ιερό Βάπτισμα, το άγιο Χρίσμα και όλα τα ιερά Μυστήρια. Ακόμη, θα βρούμε και το Μυστήριο των Μυστηρίων, τη Θεία Ευχαριστία. Κάθε φορά κατά την οποία συνέρχονται οι ενορίτες για να τελεσθεί η Θεία Λειτουργία, πρέπει να γνωρίζουν ότι συνέρχονται *«εν Εκκλησία»* (Α' Κορινθίους 11:18), ότι συγκροτούν ολόκληρη την Εκκλησία (Βλέπε και Ρωμαίους 16:23). Κάθε μέλος μιας ενορίας ανήκει μέσον της ενορίας του στη Καθολική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Με αυτό τον τρόπο, η ενορία δεν αποτελεί μέρος της Εκκλησίας αλλά ολόκληρη την Εκκλησία, η καθολικότητα της οποίας προσδιορίζεται εσωτερικά, όπως είδαμε, με την παρουσία του Χριστού στη Θεία Ευχαριστία.

Κατά την Θεία Λειτουργία της ενορίας είναι παρών ο Επίσκοπος. Αυτή τη σημασία έχει, όπως είπαμε, το γεγονός ότι μνημονεύεται το όνομά του από τον ιερέα (*«Εν πρώτοις μνήσθητι*

Κύριε του Αρχιεπισκόπου ημών...»). Παρόντες είναι, ακόμη, και οι Πρεσβύτεροι της Εκκλησίας, οι Διάκονοι και ολόκληρος ο λαός του Θεού.

Παρόντες είναι και όλοι οι άγγελοι, μαζί με την Υπεραγία Θεοτόκο και όλους τους Αγίους.

Παρών είναι, ακόμη, και ο Πατήρ, ο οποίος εξαποστέλλει το Άγιο Πνεύμα, για να μεταβάλει τον Άρτο και τον Οίνο σε Σώμα και Αίμα Χριστού.

Παρούσα είναι και ολόκληρη η δημιουργία, η οποία προσλαμβάνεται στη Θεία Λειτουργία, και μεταμορφώνεται, και γίνεται νέα δημιουργία «*εν Χριστώ*». Είναι ο Άρτος και ο Οίνος, που γίνονται Σώμα και Αίμα Χριστού, είναι τα κεράκια, οι άγιες εικόνες, ο σταυρός και όλα τα υλικά αντικείμενα τα οποία λαμβάνουν μέρος στη Θεία Λειτουργία. Είναι το νερό, το λάδι, το θυμίαμα, τα βιάια, τα άνθη, ολόκληρος ο κόσμος του Θεού ενώνεται μέσα στη Θεία Λατρεία και επανευρίσκει εκείνο το οποίον απώλεσε με την πτώση του ανθρώπου, δηλαδή, την εσωτερική ενότητα, την ορθή σχέση με το Θεό, η οποία είναι σχέση ευχαριστιακή, σχέση προσφοράς εκ μέρους του ανθρώπου (Βλέπε και Α' Παραλειπομένων 29:14-16).

Στην Θεία Ευχαριστία και στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας τα πάντα αναφέρονται και προσφέρονται στο Θεό, για να γίνει και πάλι Εκείνος το κέντρο του κόσμου. Κατ' αυτό τον τρόπο η Θεία Λειτουργία της ενορίας, όπως κάθε Θεία Λειτουργία, γίνεται Παράδεισος, Βασιλεία του Θεού, και όσοι μετέχουν πραγματικά σ' αυτήν γεύονται και απ' αυτήν ακόμη τη ζωή, την έναρξη της Βασιλείας του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

2. Εν ειρήνη προέλθωμεν!

Το γεγονός αυτής της ενότητας καλούνται να ζήσουν όλα τα μέλη της ενορίας. Όλοι καλούμεθα να μεταβάλλουμε τη ζωή της ενορίας μας σε μικρό παράδεισο, όπου θα ζούμε πάλιν τη χαμένη ενότητα με το Χριστό, την Κεφαλή της Εκκλησίας, και με όλα τα μέλη της, με όλους τους αδελφούς μας.

Αυτό που με τόσο έντονο τρόπο οφείλουμε να ζούμε στη Θεία Ευχαριστία, το γεγονός, δηλαδή, του ενός Σώματος (Α' Κορινθίους 10:17), καλούμεθα να το ζήσουμε και έξω από τη Θείαν Λειτουργία, στην καθημερινή ζωή με τους αδελφούς, για να γίνει με τον τρόπο αυτό ολόκληρη η ζωή μας συνεχιζόμενη ευχαριστία.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον ο ιερέας, στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, μας λέει ότι πρέπει να απέλθουμε «*εν ειρήνη*». «*Εν ειρήνη προέλθωμεν!*», λέει. Αυτή, δηλαδή, την αδελφосύνη την οποία ζήσαμε με τη Θεία Κοινωνία, καλούμεθα να την συνεχίσουμε και στη καθημερινή μας ζωή, ολόκληρη την εβδομάδα. Αυτό θα πει το «*εν ειρήνη προέλθωμεν!*»!

Πρέπει, όμως, να ομολογήσουμε, ότι τις περισσότερες φορές δεν το αισθανόμαστε αυτό, ούτε κατά τη Θεία Λειτουργία, ούτε και μετά από αυτήν, στην καθημερινή μας

συναναστροφή με τα άλλα μέλη της ενορίας μας. Δεν αισθανόμεθα τη Θεία Ευχαριστία σαν Μυστήριο της Κοινωνίας μας με το Χριστό και με τους αδελφούς, και γι' αυτό δεν αισθανόμαστε τις συνέπειες τις οποίες έχει το γεγονός αυτό για την καθημερινή μας ζωή. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον δεν μπορούμε να καταλάβουμε πως είναι δυνατόν να προγευώμαστε στη Θεία Ευχαριστία τη Βασιλεία του Θεού.

Μας ενδιαφέρει η Θεία Κοινωνία με τη σκέψη ότι μ' αυτό τον τρόπο θα ενωθούμε με το Χριστό, και λησμονούμε ότι δεν είναι δυνατόν να ενωθούμε με την Κεφαλή ενός Σώματος, άν δεν ενωθούμε ταυτόχρονα και με όλα τα μέλη του Σώματος αυτού. *«Ένα Σώμα υπάρχει και ένα Πνεύμα καθώς και μία είναι η ελπίδα της κλήσης σας, την οποίαν λάβατε. Ένας Κύριος, μία πίστη, ένα βάπτισμα, ένας Θεός και Πατήρ όλων»*, υπογραμμίζει ο Απόστολος (Εφεσίους 4:4-6). Όποιος λησμονεί τη βασική αυτή αλήθεια, δεν μπορεί να ενωθεί με το Χριστό.

3. Τα χαρίσματα στη ζωή της ενορίας μας

Δεν έχουν όλα τα μέλη της ενορίας την ίδια θερμή πίστη, ούτε την ίδια αγάπη για το Θεό και τους αδελφούς. Είναι, λοιπόν, φυσικό να μη παρουσιάζουν και τον ίδιο ζήλο για την Εκκλησία.

Όμως, τα συνειδητά μέλη της ενορίας αποτελούν το πνευματικό εκείνο προζύμι, το οποίο, αν και είναι ελάχιστο, έχει ως προορισμό του να ζυμώσει όλο το ζυμάρι (Ματθαίος 13:33. Α' Κορινθίους 5:6). Λίγο είναι, επίσης, και το αλάτι, αλλά η δραστηκότητά του είναι μεγάλη, εφ' όσον όμως, διατηρεί την αλατιστική του ικανότητα και δεν είναι «άναλον» (=ανάλατο) (Μάρκος 9:50. Βλέπε και Ματθαίος 5:13, Λουκάς 14:34). Αυτό σημαίνει ότι όλα τα χαρίσματα πρέπει να χρησιμοποιούνται *«για την οικοδομή της Εκκλησίας»* (Α' Κορινθίους 14:12). *«Πάντα προς οικοδομήν γινέσθω»* (Α' Κορινθίους 14:26). Αυτό πρέπει να το έχει υπ' όψη του κάθε πιστός.

Κάθε πιστός έλαβε, όπως αναφέραμε, την σφραγίδα της Δωρεάς του Αγίου Πνεύματος (Εφεσίους 1:13-14, 4:30, και Α' Ιωάννου 2:20, 27). Έλαβε διάφορα χαρίσματα τα οποία πρέπει να ενεργοποιηθούν στη λατρευτική ζωή της ενορίας και σ' ολόκληρη την δραστηριότητα της.

«Στον κάθε πιστό δίνεται η φανέρωση του Πνεύματος για το συμφέρον», λέει ο Απόστολος. *«Στον ένα δίνεται μέσον του Πνεύματος λόγος σοφίας, στον άλλο λόγος γνώσης σύμφωνα με το Πνεύμα αυτό ... Όπως ακριβώς το σώμα είναι ένα, αλλά έχει πολλά μέλη, όλα δε τα μέλη του σώματος, αν και είναι πολλά, αποτελούν ένα σώμα, έτσι και ο Χριστός. Διότι σε ένα Πνεύμα όλοι εμείς βαπτισθήκαμε και αποτελέσαμε ένα σώμα, Ιουδαίοι και Έλληνες, δούλοι και ελεύθεροι, και όλοι με ένα Πνεύμα ποτιστήκαμε»* (Α' Κορινθίους 12:7-13).

«Τώρα πιά υπάρχουν πολλά μέλη, αλλά ένα σώμα. Δεν μπορεί το μάτι να πεί στο χέρι: δεεν σε έχω ανάγκη, ή το κεφάλι στα πόδια: δεν σας έχω ανάγκη. Αντίθετα, τα μέλη που φαίνονται ότι είναι ασθενέστερα είναι αναγκαία» (Α' Κορινθίους 12:20-22). *«Διότι όπως σε ένα σώμα έχουμε πολλά μέλη, αλλ' όλα τα μέλη δεν έχουν την ίδια λειτουργία,*

έτσι και μεις οι πολλοί αποτελούμε Ένα Σώμα «εν Χριστώ» και ο όλοι μας είμαστε μέλη ο ένας του άλλου» (Ρωμαίους 12:4-5).

«Ο Θεός σύμπτυξε το σώμα και έδωσε μεγαλύτερη τιμή στο μέλος που την στερείται, για να μην υπάρξει διαίρεση στο σώμα, αλλά να έχουν τα μέλη την ίδια φροντίδα, το ένα για το άλλο. Εάν το ένα μέλος πάσχει, συμπάσχουν όλα τα μέλη, εάν ένα μέλος τιμάται, χαίρουν μαζί όλα τα μέλη. Σεις είσθε σώμα Χριστού και ο καθένας είναι μέλος του Σώματος» (Α' Κορινθίους 12:24-27).

Ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος λέει, ότι όλα τα μέλη της Εκκλησίας έχουν λάβει το δώρο του αληθινού φωτός, και εκείνοι οι οποίοι κατέχουν υψηλές θέσεις μέσα στο Σώμα της, και εκείνοι που έχουν σαν έργο τους τις ταπεινότερες απασχολήσεις. Όλοι είναι ενωμένοι μέσα στο κοινό Σώμα της Εκκλησίας, και ο καθ' ένας τους εξυπηρετεί με τη διακονία του τους αδελφούς.

«Κανείς να μη πιστέψει», λέει, «ότι κατέχει το δώρο του αληθινού φωτός μόνον σαν δικό του κτήμα ...»

Άλλα μέλη βοηθούν το σώμα να βλέπη το φως της ημέρας. Άλλα δεν χάνουν καθόλου την επαφή τους με τη γη. Πράγματι, το μάτι είναι στραμμένο στο φως, και πρέπει να προφυλαχθεί από τη σκόνη, για να μη τυφλωθεί. Όμως, το πόδι εκπληρώνει την αποστολή του όταν δεν φοβάται να λερωθεί από την επαφή του με το έδαφος. Και όλα αυτά τα μέλη του σώματος είναι ενωμένα από αυτό ακριβώς το γεγονός, ότι εξυπηρετούν αμοιβαία το ένα το άλλο. Διότι το πόδι τρέχει για το μάτι, και το μάτι βλέπει για να φωτίζει το δρόμο στο πόδι.

Το ίδιο, λοιπόν, συμβαίνει και με τα μέλη της αγίας Εκκλησίας. Πρέπει να ξεχωρίζονται από το ρόλο τους και να ενώνονται μέσον της αγάπης, ώστε οι πλέον καλλιεργημένοι άνθρωποι να δείχνουν το δρόμο σ' αυτούς που παραμένουν περισσότερο στα πράγματα του κόσμου τούτου, όπως συμβαίνει και στο πόδι που καθοδηγείται από τα μάτια.

Και εκείνο, που πράττουν, χρησιμοποιώντας, από τη δική τους αποκλειστικά την πλευρά, τη δραστηριότητά τους για ν' ασχοληθούν με γήινα πράγματα, να το πράττουν για το καλό εκείνων που προσφέρουν υψηλότερες υπηρεσίες, ώστε το πόδι να μη βαδίζει μόνο για τον εαυτό του, αλλ' επίσης, και για το μάτι, το οποίο του δείχνει το δρόμο...

Δεν λαβαίνουν το δώρο του φωτός μόνον εκείνοι που κατέχουν τις πρώτες θέσεις μέσα στην Εκκλησία, αλλά και τα ταπεινότερα μέλη, τα οποία, παρ' όλων ότι με την επιθυμία τους ανεβαίνουν και αυτά στις κορυφές, εν τούτοις, παραμένουν ανάμεσα σε ταπεινές απασχολήσεις, εξ αιτίας της υπηρεσίας την οποίαν ασκούν.

Δεν μπορούμε, λοιπόν, να απομονωθούμε από τους αδελφούς, ούτε να κρύψουμε από το Θεό το τάλαντο που έχουμε λάβει και το οποίο μας δόθηκε για να το χρησιμοποιήσουμε για την οικοδομή των αδελφών. Αν τα κάνουμε αυτά, δεν θα είμαστε «δούλοι αγαθοί, αλλά δούλοι πονηροί» (Ματθαίος 24:45-51, 25:14-30. Λουκάς 12:43-46, Λουκάς 19:12-27).

Οφείλουμε να συμμετέχουμε ενεργά και υπεύθυνα στη ζωή και στη δραστηριότητα της ενορίας μας, ανάλογα με το χάρισμα το οποίο έλαβε ο καθένας μας. Δεν έχουμε δικαίωμα να αρνηθούμε την υπηρεσία μας, όταν κληθούμε να την προσφέρουμε.

«Ο καθένας, ανάλογα με το χάρισμα που έχει λάβει, ας το χρησιμοποιεί με αμοιβαία αγάπη σαν καλός διαχειριστής της πολυποίκιλης χάριτος του Θεού. Όποιος έχει το χάρισμα να μιλάει, ας μιλάει όπως εκείνος που λέει τα λόγια Θεού. Όποιος προσφέρει υπηρεσία, ας είναι σαν εκείνον που υπηρετεί με τη δύναμη την οποία του παρέχει ο Θεός, ώστε να δοξάζεται σε όλα ο Θεός δια του Ιησού Χριστού» (Α' Πέτρ. 4:10-11. Βλέπε και Α' Κορινθίους 14:16-19).

*«Δεύτε, πιστοί,
επεργασώμεθα προθύμως τω δεσπότι,
νέμει γαρ τοις δούλοις τον πλούτον
και αναλόγως έκαστος πολυπλασιάσωμεν
το της χάριτος τάλαντον.
Ο μεν σοφίαν κοσμείτω δι' έργων αγαθών,
ο δε λειτουργίαν λαμπρότητος επιτελείσθω,
κοινωνήτω δε του λόγου πιστός τω αμυήτω,
και σκορπιζέτω τον πλούτον πένησιν άλλος.
Ούτω γαρ το δάνειον πολυπλασιάσωμεν
και ως οικονόμοι πιστοί της χάριτος
δεσποτικής χαράς αξιωθώμεν.
Αυτής ημάς καταξίωσον, Χριστέ ο Θεός, ως φιλόανθρωπος»
(Τροπάριον της Μ. Τρίτης).*

«Ελάτε, πιστοί, να καλλιεργήσουμε με προθυμία τα χαρίσματα από αγάπη προς τον Κύριο, ο οποίος τα μοιράζει πλούσια στους δούλους Του. Ας προσπαθήσει ο καθένας μας, να πολλαπλασιάσει τα τάλαντα που του χάρισε. Ο ένας να μεταδώσει σοφία με τις ενάρετες πράξεις του. Ο άλλος να προσφέρει στο κοινωνικό σύνολο λαμπρές υπηρεσίες. Όποιος γνώρισε την πίστη, να την μεταδίδει με τα λόγια του σ' εκείνους που έχουν άγνοια, και όποιος απόκτησε πλούτο, ας σκορπίζει τον πλούτο του στους πτωχούς. Με τον τρόπο αυτό, θα πολλαπλασιάσουμε αυτό που μας δάνεισε ο Θεός, και σαν πιστοί διαχειριστές των χαρισμάτων του Θεού, θα αξιωθούμε (ν' απολαύσουμε) τη Δεσποτική χαρά».

A HANDBOOK OF THE ORTHODOX FAITH Basic Dogmatic Teaching

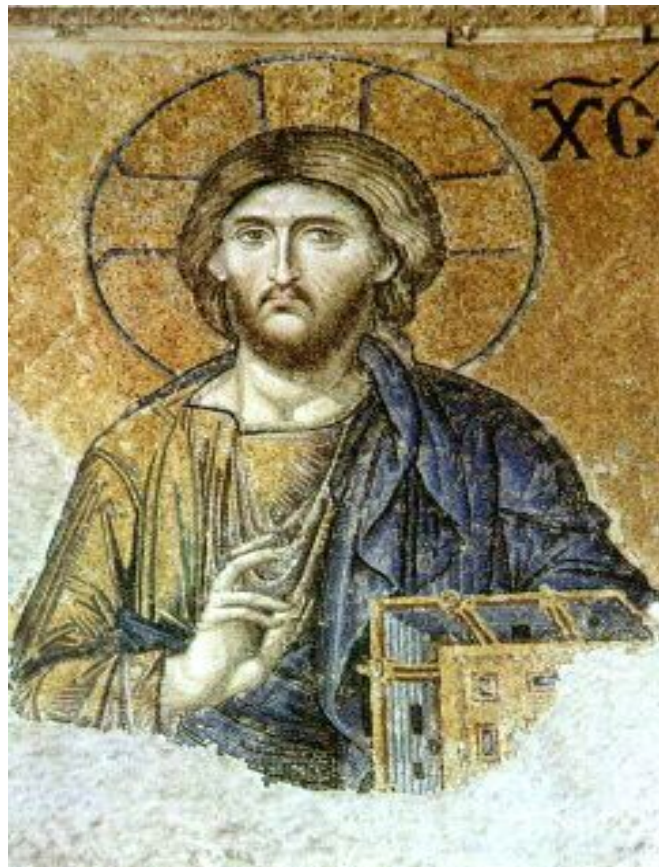
By

+Protopresbyter Antonios G. Alevizopoulos, PhD, DTh

Translated and edited by Protopresbyter George Dion. Dragas, PhD, DD, DTh

Chapter 17

THE SYNAXIS OF THOSE SCATTERED



1. The saving unity of the believers

Shortly before Christ's sacrifice on the cross, in that prayer of His agony for all those who would believe in His name, the Lord asked the Father to keep them in godly unity:

«That they may all be one, as You, Father, are in Me, and I in You; that they too may be one in us.» I gave them the glory which you gave me, that they may be one as we are

one. I am in them, and You in Me; that they may be perfected, until they become one...» (John 17:21-23).

With these words, Christ called the faithful to a unity, which is not external, but internal, absolute, like the unity of the three Persons of the Holy Trinity, from which humanity had fallen away through the fall. This is a unity, whose basis and goal are the three Persons of the Holy Trinity, and which signifies humanity's redemption and perfection:

«I in them, and You in Me, that they may be made perfect in one...» (John 17:23).

The unity therefore, of which Christ speaks, is not the road to salvation; it is *salvation itself*.

2. The divine Eucharist as the actualization of the unity in Christ

In what way can we reach this unity? Undoubtedly, the completion of this unity is connected with the triumph of the Church at the last time, i.e. with the coming of the Lord and the last judgment.

Even in this life, however, there is for the faithful a foretaste of that perfect unity. This is the event of the Divine Eucharist. The Apostle Paul characteristically says: *«Since one is the Bread [of the Divine Eucharist], one Body too are we, the many, because we all partake of that one Bread»* (1 Cor.10:17). The Lord Himself, referring to the Divine Eucharist, identifies man's participation in It with the very event of salvation and life, whereas He identifies man's abstention from It, with spiritual death:

«Truly, truly I say to you, if you do not eat the flesh of the Son of Man and do not drink His blood, you will have no life in you. Whoever eats my flesh and drinks my blood has eternal life, and I will raise him up on the last day» (John 6:53-54).

After the fall, human beings lost their unity with each other, which was based on God's love, and so they became internally alienated and dispersed. By his incarnation, Christ assumed the entire humanity which became mortified through Christ's death and was resurrected with Him into a new life, united again with God's love. So Christ restored humanity to its former unity with God.

When the faithful gather together to celebrate the Divine Liturgy and they participate in the Divine Eucharist, then they are reunited again into one body, the risen and deified Body of Christ. Then they *«come together as a Church»* (1 Cor.11:18) and they constitute and manifest again the Body of the Lord, that is, the Church. Then the basic and essential Mission of the Incarnation and the Sacrifice of Christ, by means of which the Lord sought *«to gather together in one [Body] the scattered children of God,»* is fulfilled (John 11:52).

This event of gathering into one [Body] all the scattered children of God is perfectly expressed in the liturgical texts of our Church.

A beautiful prayer of the Divine Liturgy of the first Christians says this with the following words: *«Just as this portion was scattered over the mountains and, being gathered, became one, so may Your Church be gathered from the ends of the earth, into Your kingdom»...* In other words, just as this piece of bread, which we use in the Divine Eucharist, used to be wheat scattered over the mountains and, after being gathered, became one, may Your entire Church be gathered together, from the ends of the earth, into Your kingdom, during the celebration of the divine Eucharist.

And in the divine Liturgy of Basil the Great, the priest prays as follows: *«Unite together all of us, who partake from the one Bread and the one Chalice, with each other and in the communion of the one Spirit... that we might find mercy and grace together with all the Saints who pleased You from the beginning».*

So then, the Divine Communion gathers the scattered members of Christ who, together with Him, who is the Head, constitute His Body and are an organic unity. This is the reason why we can unhasitely identify the Church with the event of Synaxis of the faithful, with the celebration of the divine Eucharist and with the event of consuming the Body of the Lord and drinking His Precious Blood.

No-one can be a Christian outside the Divine Eucharist, that is, on his own, by means of a direct union with God. Christ said that whosoever does not eat His Body and does not drink His Blood would, has no life inside him (John 6:53).

Outside the Divine Eucharist, a man can have the Holy Bible, the kerygma, prayer, and moral life. But outside the divine Liturgy, one cannot have the Body and the Blood of the Lord, which would grant him salvation and true life. It is necessary for us to underline this point, because there are some who incorrectly believe that they are supposedly Christians, without participating in the Eucharistic Synaxis of the faithful, that is, in the Divine Liturgy.

Next to this, we must underline that in the divine Liturgy it is impossible to have mere spectators among the faithful, that is, people who have not come to the Holy Sacrament.

This, however, does not mean that anyone can come forward unprepared (1 Cor. 11:27-29). Saint Ambrose says, regarding this matter, in a very characteristic way: *«Receive every day that which is useful for that day. Live in a manner that makes you worthy of it».*

3. "Blessed is the Kingdom of the Father..."

In the Greek language, "Liturgy" means "a work of the people." From what we have mentioned so far, it is quite clear what this divine work that takes place in the Eucharistic gatherings of the faithful is.

In the divine Liturgy, the faithful constitute the Church and reveal to the world the Body of Christ. They proclaim that with Christ's death and resurrection, those scattered have once again reassembled "*into one*" and that they are now participating in this synaxis of the children of God (John 11:52; 1 Cor.10:16, 11:26).

«*Blessed is the Kingdom of the Father and the Son and the Holy Spirit*», the Priest intones at the beginning of the divine Liturgy. Thus, the *kingdom* is no longer an event that belongs totally to the future, and of which human beings cannot have any foretaste. The kingdom of the Father and the Son and the Holy Spirit has already commenced in this life, and it is the Divine Liturgy and our participation in it (Matth.12:28; Luke 17:21; Mark 9:1; Luke 9:27).

It is the event of man's communication with the life of the Triadic God, which is realized by means of consuming of the Lord's Body and drinking His Blood, as well as the event of the unity of all the children of the Kingdom within the one Body of the Lord.

4. The external characteristics of the Orthodox Synaxis

If the Divine Liturgy is of primary importance for our salvation, then we need to underline the characteristic features of the true Divine Liturgy, so that we can distinguish it from the gatherings of heretics, which do not contribute to the unity, but rather to the division of the Lord's Body and are a threat to the event of our salvation (See 1 Cor.1:13; 11:18-34). This is a necessity that we must be familiar with, when travelling to foreign lands and are not familiar with the details of the life of the Christian communities that exist there.

We need to be aware of this, when we go to foreign lands and we are ignorant of the particularities of the life of the Christian communities that exist in these regions.

As mentioned earlier, the Bishop of a region constitutes an image of Christ and is the guarantor of the unity of the faithful in the One Body of the Church.

In the ancient Church, the Divine Eucharist was celebrated only by the Bishop or by a Presbyter (Elder) who belonged to the *presbytery* of that Bishop and had received the bishop's authorization to perform that task. In this way, the Bishop constituted the guarantee of the presence of Christ, which is necessary for the performance of the Divine Eucharist, because in reality, Christ is «*he who offers and is offered*» (See Hebr.7:23-28).

«*Where Christ is, there the Church is*», says Saint Ignatius, and he also notes, that the Church is where the Bishop is too. It is not a portion of the Church there, but the «*catholic*» (=entire) Church, as a whole, that is to say, the Orthodox Church. Therefore, the presence of the Bishop constitutes a guarantee of the genuineness of the Orthodox Liturgy.

The Bishop is not a self-called person. He traces his Priesthood, through Apostolic succession, to the Apostles and from there to Christ Himself. Therefore, the canonical and

genuine Bishop of the Orthodox Church must be found within this succession. Otherwise, he does not have the Priesthood that Christ instituted.

This Priesthood is conferred by the Bishop to all the remaining clergymen, i.e. to Presbyters and Deacons whom he himself ordains. This act, with the celebration of the divine Eucharist as its basis, reveals the dependence of Presbyters and Deacons on the Bishop as the centre of the unity of the faithful.

We know, of course, that today the Divine Liturgy is not celebrated in the various parishes by the Bishop, but by the Priests, who are assisted in this service by Deacons as well. However, these Priests belong to the *presbytery* of one Bishop. In addition, they have to commemorate the name of their Bishop during every Divine Liturgy they celebrate - actually, not the name of the Bishop who ordained them, but the Bishop under whose jurisdiction the Divine Liturgy is celebrated.

In the Orthodox Church, there is no priest who does not come under a canonical Orthodox Bishop, or does not belong to the *presbytery* of a Bishop. Nor is an Orthodox Divine Liturgy ever celebrated without the commemoration of the Bishop's name.

So, then, it is important to note the name of the Bishop who is commemorated in a Divine Liturgy, and whether he is a canonical Bishop of the Orthodox Church in that region. Just as every Presbyter needs to belong to the *presbytery* of the local Bishop, likewise, the canonical Bishop must belong to the order of the Bishops of the Orthodox Church.

But, how can we determine if a Bishop is canonical? That is, if he belongs to the Orthodox Church? For a Bishop to be Orthodox, he must be in communion with the other Bishops in the same land, who, together with the Orthodox fold constitute the Orthodox Church of that land (for example, the Church of Greece, the Church of Cyprus, etc.).

We should also know that every autonomous Church, in order to be an Orthodox Church, must also be in communion with the other Orthodox Churches in the entire world. All the Orthodox Churches together constitute the one body of the One, Holy, Catholic and Apostolic Church. And all the Bishops «*appointed far and wide, are of the will of Jesus*» (Ignatius).

In this way, although we have many parishes in one place, and the Divine Liturgy is celebrated in many places, the Bishopric is one. Also, although there are many Bishoprics in one land, they constitute together one autonomous Church. Finally, although there are more than one autonomous Churches, they are all united in the Faith and in the Divine Eucharist, and they all constitute the One Orthodox Church, i.e. the One Body of Christ, and they all manifest «*the mind of Christ*» (1 Cor.2:16; Acts 15:28).

This Church is scattered throughout the entire world, but she is gathered together in a mystical manner in the celebration of the Divine Liturgy, just as the grains of wheat are

gathered to constitute the one bread of the Divine Eucharist, which is changed into the Body of Christ.

What, then, should we look out for in order to ensure that a Synaxis of the people for celebrating the Divine Liturgy belongs to the Orthodox Church and as such guarantees our salvation?

As mentioned earlier, we must ascertain the Bishop to whom the priest officiating in the Divine Liturgy belongs. Then, it is necessary to find out the Church to which that Bishop belongs. If that Church is united with our own Orthodox Church, in which we have been incorporated through Baptism, then, we are assured that the Divine Liturgy is a synaxis of the Orthodox Church and guarantees our salvation.

How basic this matter is, is revealed to us by St. Cyril of Jerusalem. In addressing travellers and pilgrims, he says, that they must be careful not to enter a congregation, nor to participate in a Liturgy, if they have not been previously assured that this synaxis is not a conventicle of heretics and a gathering of people who have seceded from the canonical Bishop. *«And should you perchance migrate», he says, «do not only try to find where the Temple is, because the heresies of the impious dare to call their (rapacious) caverns Temples. Do not try to find only where the Church is, but rather, where the Orthodox Church is»* (Catech.16:26).

How misled, indeed, are those people who abandon the Orthodox Church, that is, the Orthodox worship, and resort to other gatherings! They risk losing that which Christ was sacrificed for: the salvation of their souls. Because salvation is possible only through union with the Church, that is, with the Eucharistic synaxis of the Church. And the criterion for that synaxis is its union with the canonical Orthodox Bishop of that region.

All the above prove just how far we must flee from the congregations that do not belong to our Church, and do not gather with the knowledge and the approval of the Bishop to whom we belong, and who is for us the guarantor of union with Christ and a guarantee of His presence.

Chapter 18

OUR PARISH



1. The catholicity of the Parish

We said that the Church is constituted and manifested with the event of the Divine Eucharist and our participation in it. The Divine Eucharist is the mystery (sacrament) which transforms a community, such as the parish, into a Church (1 Cor.10:16-17).

Where Christ is, there the Catholic Orthodox Church is, says St. Ignatius, as we saw. And in this way he declares an internal catholicity and not an external (geographical), which characterizes a parish. This is so, because Christ, the Head of the Church, is in the parish through the divine Eucharist, and so is the Church as a whole.

This position of the parish is fully based on the teaching of Holy Scripture. *«I hear that, when you gather together as Church, there are divisions among you ... Do you not have houses to eat and drink in them? Or do you despise the Church of God ...? Because I received from the Lord that which I also delivered to you: that the Lord Jesus on the night in which He was*

betrayed took bread; and when He had given thanks, He broke it and said, "Take, eat ...» (1 Cor.11:18-23).

Here, we see the Apostle using the term *Church* (Εκκλησία) not in a static but in a dynamic sense, and identifying it with the synaxis of the Christian community of Corinth for the celebration of the Divine Eucharist.

In other words, every time the Christians of a parish gather together for the celebration of the Divine Eucharist, they become a Church, the whole Church (see Rom.16:23).

This is why the Apostle condemns so categorically every division in such a synaxis, and says, that everything else that disturbs this sacramental unity constitutes an attack against the body of Christ and contempt for the Church as a whole (See 1 Cor.11:17-34; 1:13).

The fact that a parish expresses the life of the whole Church is also manifested in the spiritual life of the parishioners in general, which is realized within the parameters of parish life.

A parish has priests, who come under a canonical Orthodox Bishop of that region and guarantee the presence of Christ in the liturgical life as well as the union with Him. In the parish we find the holy Baptism, the holy Chrism and all the sacred Mysteries (Sacraments). We also find the Mystery of Mysteries: the Divine Eucharist. Every time that parishioners gather together for the celebration of the Divine Liturgy, they must know that they are gathered «*as Church*» (εν Εκκλησία, 1 Cor.11:18); that they constitute the whole Church (See Rom. 16:23). Each member of a parish belongs to the Catholic Orthodox Church.

In this way, a parish does not constitute a portion of the Church but the whole Church, whose catholicity, as we saw, is specified internally by the presence of Christ in the Divine Eucharist.

Present also during the Divine Liturgy of a parish is the Bishop. This is the meaning, as we said, of the fact that his name is commemorated by the officiating priest (*Among the first remember, O Lord, of our Archbishop...*). Also present are the Presbyters, the Deacons and all of God's people.

Present, too, are all the angels, together with the Most Holy Theotokos and all the Saints.

Present is also the Father, Who sends forth the Holy Spirit to change the bread and the wine into Body and Blood of Christ.

Present is also the entire Creation, which is assumed by the Divine Liturgy and is changed into a new Creation «*in Christ*», i.e. the bread and the wine, which become the Body and the Blood of Christ, the candles, the holy icons, the cross, and all the rest of the material objects which are used in the Divine Liturgy; also, the water, the oil, the incense, the palms, the

flowers... The whole of God's creation is united within the Divine Worship, and recovers what it lost through man's fall, that is, its inner unity, its proper relationship with God, which is Eucharistic, a relationship of offering on man's part (See 1 Chron.29:14-16).

In the Divine Eucharist and in the liturgical life of our Church everything is referred and is offered to God, so that He may become again the centre of the world. In this way, the Divine Liturgy of a parish, like every Divine Liturgy, becomes Paradise, Kingdom of God, and all those who truly participate in it taste, even in this life, the commencement of the Kingdom of the Father and of the Son and of the Holy Spirit.

2. In peace let us go forth!

All the members of a parish are invited to experience the event of this union. We are all invited to transform the life of our parish into a miniature Paradise, where we can experience again the lost union with Christ, the Head of the Church, and with all Her members - all our brethren.

That which we are obliged to experience in the divine Eucharist so intensely, namely, the One Body (1 Cor. 10:17), we are also required to experience outside the divine Liturgy, in our daily live with our brethren, so that our entire life may become a continuous Eucharist (thanksgiving).

This is why the Priest tells us at the end of the Divine Liturgy that we must depart «*in peace*». «*Go forth in peace!*», he says. In other words, that brotherhood which we experienced in the Divine Communion we are called to extend to our daily life as well, throughout the entire week. This is what «*Go forth*» means!

We must confess, however, that on most occasions, we do not feel this, neither during the Divine Liturgy, nor after it, in our daily contacts with the other members of our parish. We do not feel the Divine Eucharist as a Mystery of Communion with Christ and with our brethren, and this is why we do not feel the consequences that this event has for our daily lives. This is the reason that we cannot understand how we it is possible to foretaste the Kingdom of God in the Divine Eucharist.

We are interested in the Divine Communion, in the sense that thereby we will be united with Christ, but we forget that it is not possible for us to be united with the Head of a Body, if we are not simultaneously united with all the members of that Body. «*There is one Body and one Spirit, just as one is the hope of your calling which you received; One Lord, one faith, one baptism; one God and Father of all...*», underlines the Apostle (Ephes. 4:4-6). Whoever forgets this basic truth, cannot be united with Christ.

3. The Charismas in the life of our parish

Not all the members of a parish have the same fervent faith, nor the same love for God and their brethren. So, it is only natural that they will not display the same zeal for the Church.

However, the conscientious members of the parish constitute that spiritual leaven which, although minimal, is destined to leaven all the dough (Matth. 13:33; 1 Cor. 5:6). Minimal, too, is the salt, but its effectiveness is great, as long as it preserves its salty potency and is not «unsalty» (see Mark 9:50, cmp.also Matth.5:13, Luke 14:34). This means that all the charismas ought to be used *«for the building up of the Church»* (1 Cor.14:12). *«Let all things be done for upbuilding»* (1 Cor.14:26). This is what every believer should have in mind.

Each believer received, as we mentioned, the seal of the Gift of the Holy Spirit (Eph. 1:13-14 and 4:30; 1 John 2:20 and 27). He received various charismas which should be activated in the life of worship of the parish and in its entire activity.

«The manifestation of the Spirit is given to each one for the benefit of all», says the Apostle. *«To one is given through the Spirit a word of wisdom, to another a word of knowledge through the same Spirit ... For as the body is one but has many members, and all the members of the body, although they are many, they are one body, so also is Christ. Because by one Spirit we were all baptized and constituted one body, whether Jews or Greeks, whether slaves or free, and all of us were watered with one Spirit»* (1 Cor. 12:7-13).

«Now there are many members, but one body. The eye cannot say to the hand, “I have no need of you”; nor again the head to the feet, “I have no need of you.” On the contrary, the members which seem to be weaker are necessary» (1 Cor. 12:20-22). *«Because, as in one body we have many members, but all the members do not have the same function, so we, being many, constitute One Body in Christ, and each of us are members of one another»* (Rom. 12:4-5).

« God composed the body, and gave greater honor to that part which lacks it, so that there should be no division in the body, but all the members should have the same care for one another. And if one member suffers, all the members suffer with it; or if one member is honored, all the members rejoice with it. Now you are the body of Christ, and each of you is member of the Body» (1 Cor. 12:24-27).

Saint Gregory the Theologian says, that all the members of the Church have received the gift of the true light: both, those who hold high positions within Her Body, as well as those whose work is connected with lowlier tasks. All are united together within the common Body of the Church and each of them serves the brethren with his ministry.

«Let no-one believe», he says, «that he alone holds the gift of the true light as his personal possession ...

Other members help the body to see the light of day. But they do not lose their touch with the earth. Indeed, the eye is turned towards the light and should be itself protected from

dust so that it is not blinded. However, the foot fulfils its own mission when it is not afraid of becoming dirty from its contact with the soil. Thus all the members of the body are united by this precise event, as they mutually serve one another. Because the foot runs for the eye, and the eye sees in order to light the path of the foot.

The same, then, happens to the members of the Holy Church. They should be distinguished by their roles, and be united together through love, so that the more cultivated human beings may show the way to those who are more attached to the things of this world, just as the foot is guided by the eyes.

What they do however, when they use their activity on their part to preoccupy themselves with earthly things, they should do it, for the benefit of those who offer loftier services, so that the foot may not walk only for its own sake, but also for the sake of the eye, which indicates to it the path...

The gift of the light is not received only by those who hold the first positions in the Church, but also the humbler members as well, who despite their own desire to ascend to those heights, nevertheless remain among those humble occupations on account of the service that they provide».

We cannot therefore isolate ourselves from our brethren, nor hide the talent which we received from the sight of God and was given to us to be utilized for the building up of our brethren. If we do that, we are not «*faithful*» but «*evil servants*» (Matth. 24:45-51, 25:14-30, Luke 12:43-46, Luke 19:12-27)

We are obliged to participate actively and responsibly in the life and the activities of our parish, in accordance with the charisma that each one of us has received. We do not have the right to refuse our services when we are asked to do so.

«Each one, in accordance with the charisma that he received, should use it with mutual love, as a good steward of the manifold grace of God. If anyone speaks, let him speak as it befits one who announces the oracles of God. If anyone offers a ministry, let him be like him who serves with all the power God has given him, so that God may be glorified in all through Jesus Christ» (1 Pet. 4:10-11. Comp. also ,1 Cor.14:16-19).

«Come, o believers, let us work eagerly for the Master, for He gives His servants wealth. Let each of us, according to their measure, multiply the talent of grace; let one bring wisdom through good deeds, and another accomplish the ministry of splendor; Let a believer share the word with the uninitiated; and another, distribute their wealth to the poor; for thus we shall multiply the loan, and as faithful stewards of grace, become worthy of the Master's joy. Make us worthy of this joy, O Christ our God, as You love humanity».

(Troparion of Great Tuesday).

ΣΤΙΣ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΤΕΛΕΙΤΑΙ 40-ΗΜΕΡΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟ ΑΔΕΛΦΟ ΜΑΣ **ΛΟΥΚΑ ΔΕΪΜΕΖΗ**, ΠΟΥ ΑΠΕΒΙΩΣΕ ΣΤΙΣ 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΠΟΔΥΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ. Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΙΚΙΛΛΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΤΟΥ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΣΥΝΔΕΘΗΚΕ, ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ-ΙΩΑΝΝΗ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΑΓΑΠΗΣΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕ, ΤΟΝ ΑΝΕΔΕΙΞΑΝ ΣΕ ΕΝΑ ΑΞΙΑΓΑΠΗΤΟ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΘΑ ΜΑΣ ΛΕΙΨΕΙ. ΘΑ ΤΟΝ ΘΥΜΩΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΛΟΘΥΜΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΛΩΣΥΝΕΣ ΤΟΥ. Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΤΟΝ ΑΝΑΠΑΥΕΙ. ΑΙΩΝΙΑ ΑΥΤΟΥ Η ΜΝΗΜΗ! ΤΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΠΤΙΣΙΜΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ-ΕΛΠΙΔΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΟΛΩΝ ΜΑΣ.



Ο Λουκάς, η Τζέην και η Αιμιλία Δεϊμέζη,
με την Ειρήνη και την Ελευθερία-Ελπίδα Παντεκίδη
σε παλαιότερη φωτογραφία

Dear Loukas,

Your battle was a very hard one, filled with pain and suffering, but you are finally free. Just like the Greeks were. The proud Greeks. One big lesson you taught me is to be proud of my heritage and to show other people how much of an influence the Greek culture and history has made on our world. When I read my Greek essay at the State House, you were right there to support me and cheer me on. You earned your title as a true proud Greek. Not only will I miss you as a literal proud Greek, but I will also miss you as a playing partner. You always knew how to make the games more fun, and in the end, we usually won (well, not always!). Thank you for

all the years of laughs, cries, and good memories in general. You made me feel very special every time you called me and Ellie “your girls”.

The last few weeks of your life you were very strong, and even though you were in tremendous pain, you still had a bright smile on your face. So, even in the toughest times, you still knew how to make everyone around you happy. In June, when you had a big party to celebrate one year since the surgery, you were so joyful that I almost forgot you had been sick. I know that right now you are watching over all of us, and smiling, because there are so many people that cared about you. Personally, I have always thought of you as part of my closest family. You will always have a very special place in my heart. May you rest in peace. “Proud Greeks for ever!” Καλό ταξίδι. Θα σε θυμάμαι πάντα. With lots of love, Thank you!

Irene Pantekidis (the 2nd proud Greek)

Hi everybody,

My name is Eleftheria Elpida Pantekidis, the goddaughter of Loukas Deimezis, who is the reason why we have all gathered here today. My Nono was a great and loving man. Even though he passed away, he is still with us in our hearts. I was very lucky to have him as my godfather. I will miss playing board games with him like Apples and Apples. I will miss his funny jokes, but most of all I will miss him. He was the best godfather, Greek homework helper, proud Greek, and a big part of our family.

I was very sad when I heard the news that my godfather had passed away, but I also felt a sense of relief, because now he feels no pain and is with a lot of people he loved. After long, hard, painful, days of suffering, he is free.

Even though I feel sad, I try to remember the good memories I had with him. Every year, at the Greek Parade he would want me up on St. John’s float waving the Greek flag, he was really a proud Greek. When we played Apples to Apples with him he would always take at least twenty cards and would cheat to let us win. Similarly, when we played Pictionary he would always play with his “amazing” drawings.

In conclusion, I had the best Nono anyone could ever ask for. Now I have another special angel looking over me from up above. I love you, Nono. You will always have a special place in my heart. Αντίο Νονέ μου! Καλό ταξίδι. Θα σε θυμάμαι για πάντα! Thank you for all the memories!

Eleftheria Elpida Pantekidis



**The ST. JOHN the BAPTIST LADIES PHILOPTOCHOS
SOCIETY**

Invites You to the Following Event:

Sunday, November 16th, following Divine Liturgy

2nd Annual Philoxenia House Benefit Coffee Hour

**Your continued support and contribution are greatly appreciated for
this cause.**

**Our goal this year will be earmarked to *update* an adjoining bedroom-
bathroom with *handicap* access for the resident guests.**

Please join us to make these special events successful.

Thank you





SAINT JOHN THE BAPTIST HELLENIC ORTHODOX CHURCH

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ

ST JOHN THE BAPTIST GENERAL ASSEMBLY

Sunday, November 23, 2014 at 12:30

AGENDA

- 1. Prayer**
- 2. Roll Call of Members**
- 3. Election of General Assembly Chairperson**
- 4. Election of General Assembly Secretary**
- 5. Remarks by Father**
- 6. President's Report**
- 7. Treasurer's Report**
- 8. Building Issues**
- 9. Reduction to Number of Board Members**
- 10. Election of Nominations/Election Committee**
- 11. Open Discussion of Church Issues**
- 12. Closing Prayer**

To participate (to vote) in the General Assembly, parishioners must be current in their church membership for 2013. If members have not paid their dues for 2014, they may do so prior to the Assembly.

Please note that if there is no quorum of the members at the General Assembly on November 23, 2014, the meeting will be held on November 30, 2014 and decisions will be bame by those members present at that time.

For any further information call the Church Office: 617 536-5692



SAINT JOHN THE BAPTIST HELLENIC ORTHODOX CHURCH
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ

INVITATION
TO SUNDAY DECEMBER 7, 2014 EVENTS

Dear Fellow-Parishioners and Friends of Saint John the Baptist:

We are pleased to announce and cordially invite you to the following combined events on **Sunday, December 7, 2014:**

1) ANNUAL FESTAL "AGAPE" LUNCHEON right after the morning Divine Liturgy.

The suggested donation for the luncheon, which will be our **traditional full fish luncheon**, is \$20 per person. Please call the church office, at 617-536-5692, to reserve your table for the luncheon.

Also on that day there will be our **annual special 50/50 raffle drawing** the proceeds of which will benefit the Church.

2) PARISH COUNCIL ELECTIONS Elections for our new Parish Council will be held immediately following the "Agape" luncheon.

We appeal to all active members to consider serving the Community as a Member of the Parish Council. **Interested members need to be members in good standing of the Parish for at least one (the last) year before the date of the election.** All candidates should return the attached nomination form by November 30th to the Church Office.

3) REQUEST: Please inform the Church Office about your email and your phone number to help us improve our contact list and serve you more timely and effectively.

We are looking forward to seeing you at the "Agape" luncheon together with your family and friends.

Sincerely,

John Lagadinos
Parish Council President

Protopresbyter Dr. George D. Dragas
Parish Priest



NOMINATION FORM FOR THE PARISH COUNCIL

FIRST NAME

LAST NAME

TELEPHONE

Ν Ο Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ 2014**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ**

2 ΚΥΡΙΑΚΗ: 5^η ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ –Των Ἁγίων
Μαρτύρων Ακινδύνου, Πηγασίου, Αφθονίου
Ελπιδοφόρου και Ανεμποδίστου,
8:30 π.μ.: Ὁρθρος, 10.00 π.μ.: Θεία Λειτουργία

8 ΣΑΒΒΑΤΟ: Μ. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΑΓ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
και ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ 7 μμ.

9 ΚΥΡΙΑΚΗ: 7^η ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ – ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ του
Θαυματουργού, Των Ἁγίων Μαρτύρων
Ονησιφόρου και Πορφυρίου, της Οσίας
Μητρός ημών Θεοκτίστης της Λεσβίας, της
Οσίας Μητρός ημών Ματρώνης
8:30 π.μ.: Ὁρθρος, 10.00 π.μ.: Θεία Λειτουργία

13 ΠΕΜΠΤΗ – Του εν Ἁγίοις Πατρός ημών
ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Αρχιεπισκόπου
Κωνσταντινουπόλεως του και της Μητρός
αυτού Ἁγίας Ανθούσης,
6.00 π.μ., Ὁρθρος, 7.00 π.μ., Θεία Λειτουργία
Παρεκκλήσι Τιμίου Σταυρού, Brookline

15 ΣΑΒΒΑΤΟΝ – ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΑΡΧΕΤΑΙ Η
ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

16 ΚΥΡΙΑΚΗ: του ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
8:30 π.μ.: Ὁρθρος, 10.00 π.μ.: Θεία Λειτουργία

20 ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ: – ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΩΝ ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ ΤΗΣ
ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ (21
Νοεμβρίου) 7:00 μ.μ. - 11:30 μ.μ.

23 ΚΥΡΙΑΚΗ: 9^η ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ - του εν Ἁγίοις
Πατρός ημών **ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ**
ΙΚΟΝΙΟΥ, και Γρηγορίου Επισκόπου
Ακραγαντίνων, και του εν Ἁγίοις Πατρός ημών
Κυρίλλου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως
8:30 π.μ.: Ὁρθρος, 10.00 π.μ.: Θεία Λειτουργία

30 ΚΥΡΙΑΚΗ: - του ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΤΟΥ
ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ, και ΑΓΙΟΥ ΦΡΟΥΜΕΝΤΙΟΥ
ΦΩΤΙΣΤΟΥ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ
8:30 π.μ.: Ὁρθρος, 10.00 π.μ.: Θεία Λειτουργία

Ν Ο Β Ε Μ Β Ε R 2014**SCHEDULE OF SERVICES**

2 SUNDAY: 5th OF LUKE - Of the Holy Martyrs
Akindynos, Pegasios, Aphthonios, Elpidophoros and Anempodistos,
8:30 a.m.: Orthros, 10:00 a.m.: Divine Liturgy

8 SATURDAY: GREAT VESPERS OF ST
NEKTARIOS with PARAKLESIS 7 pm
9 SUNDAY: 7th OF LUKE – OF SAINT
NEKTARIOS OF PENTAPOLIS, THE
WONDERWORKER, and of the holy Martyrs
Onesiphoros, and Porphyrios, of of our holy
Mother Theoktiste of Lesvos, and our holy
Mother Matrona
8:30 a.m. Orthros, 10:00 a.m. Divine Liturgy

13 THURSDAY – of our Father among the Saints
JOHN CHRYSOSTOM Archbishop of
Constantinople and of his holy Mother St.
Anthousa,
6.00 am Orthros, 7.00 am Divine Liturgy
at the Chapel of Holy Cross in Brookline

15 SATURDAY – FROM TODAY THE CHRISTMAS
FASTING BEGINS

16 SUNDAY : OF THE HOLY APOSTLE AND
EVANGELIST MATTHEW
8:30 a.m.: Orthros, 10:00 a.m.: Divine Liturgy

20 THURSDAY EVENING: VIGIL SERVICE FOR
THE FEAST OF THE ENTRANCE OF OUR ALL-
HOLY LADY THEOTOKOS INTO THE TEMPLE
7:00 p.m. - 11:30 p.m.

23 SUNDAY: 9th OF LUKE - of Our Father
among the Saints **AMPHILOCHIOS BISHOP OF**
ICONIUM and Gregory Bishop of Acragantinoi,
and of our holy Father among the Saints Cyril
of Constantinople
8:30 a.m.: Orthros, 10:00 a.m.: Divine Liturgy

30 SUNDAY - OF SAINT ANDREW THE FIRST-
CALLED APOSTLE and SAINT PHROUMENTIOS
THE ILLUMINATOR OF ETHIOPIA
8:30 a.m.: Orthros, 10:00 a.m.: Divine Liturgy

JOHN THE BAPTIST HELLENIC ORTHODOX CHURCH

15 Union Park Street, Boston, MA 02118

Tel: 617-536-5692

Web: www.saintjohnthebaptist.org / Email: info@saintjohnthebaptist.org

Saint John the Baptist Hellenic Orthodox Church is a parish under the spiritual and ecclesiastical shepherding of His Eminence Metropolitan Methodios of Boston of the Greek Orthodox Archdiocese of America under the jurisdiction of the Ecumenical Patriarchate of Constantinople.

Parish Priest:

Protopresbyter Dr. George Dion Dragas

Cantors:

Dr. Vasileios Lioutas

Reader:

Dr. Michael Lytinas

Pastoral Assistant:

Dimitri (Jim) Panteloukas

Administrative Assistant:

Hariklia Kouliopoulos

Web-Master:

Dion G. Dragas

Greek School Teacher:

Tatjana Haskaj

Honorary Parish Council Officers:

George Hantis

Vasilios Pesiridis

Agamemnon Zygouras

Parish Council Officers:

John Lagadinos - **President**

Dr. Harry Treon - **Vice President**

Dean Konstantine Kadel- **Secretary**

Eleni Moulis –**Assistant Secretary**

Leo Moulis - **Treasurer**

George Demos - **Assistant Treasurer**

Thomas Boukouvalas

Theodore Ganopoulos

Konstantinos Patsaouras

Anthony Rollas

Effie Treon

George Tzantzios

Eleni Vidalis

Ladies Philoptochos Society Officers:

Vasiliki Zygoras - **President**

Litsa Rollas: **Vice President**

Malamati Boukouvalas – **Treasurer**

Theodora Spentzou - **Assistant Treasurer**

Anastasia Medrano – **Secretary**

Debbie Demos - **Advisor**

“**The Forerunner**” is a parish publication. The deadline for submissions to this publication is the 15th of the previous month. Please submit announcements/news and anything you find interesting to our church office by email, mail or by calling 617-536-5692.

«**Ο Πρόδρομος**» είναι ένα ενοριακό δελτίο. Η προθεσμία για δημοσίευση στο δελτίο αυτό είναι η 15^η του προηγούμενου μήνα. Παρακαλούμε καταθέστε οποιαδήποτε νέα, ανακοινώσεις ή ό,τι άλλο θεωρείτε ενδιαφέρον στο γραφείο της εκκλησίας μέσω ταχυδρομείου, ηλεκτρονικού ταχυδρομείου ή παίρνοντας τηλέφωνο στο 617-536-5692.

November 21

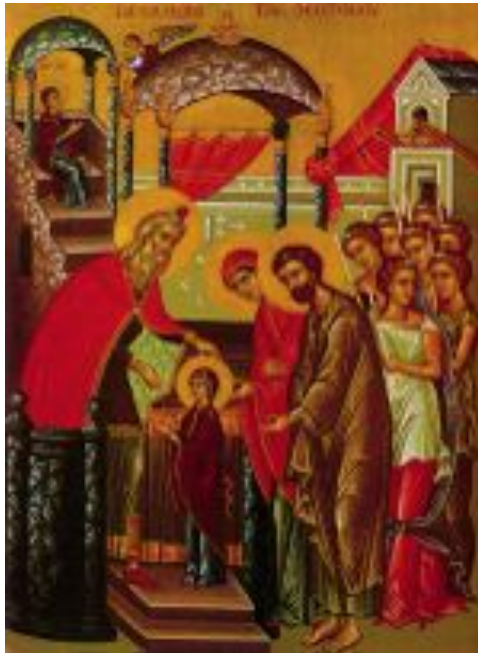
The Entrance of the Theotokos into the Temple

Απολυτίκιο. Ἦχος δ'.

Σήμερον της ευδοκίας Θεοῦ το προοίμιον, και της των ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις. Εν ναῶ του Θεοῦ, τρανώς η Παρθένος δείκνυται, και τον Χριστόν τοις πάσι προκαταγγέλλεται. Αὕτη και ημεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν' Χαίρε της οικονομίας, του Κτιστοῦ η εκπλήρωσις.

Κοντάκιο. Ἦχος δ'. Ὁ υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ καθαρότατος Ναός του Σωτήρος, η πολυτίμητος πάστας και Παρθένος, το ιερόν θησαύρισμα της δόξης του Θεοῦ, σήμερον εισάγεται, εν τῷ οίκῳ Κυρίου, την χάριν συνεισάγουσα, την εν Πνεύματι Θείῳ ην ανυμνοῦσιν Ἄγγελοι Θεοῦ' Αυτή υπάρχει, σκηνή επουράνιος.



Apolytikion in the Fourth Tone

Today is the prelude of God's pleasure and the proclamation of man's salvation. The Virgin is clearly made manifest in the temple of God and foretells Christ to all. Let us also cry out to her with mighty voice, "Hail, fulfillment of the Creator's dispensation."

Kontakion in the Fourth Tone

Today, the most pure temple of the Savior, the precious bridal chamber and Virgin, the sacred treasure of God, enters the house of the Lord, bringing the grace of the Divine Spirit. The Angels of God praise her. She is the heavenly tabernacle.